

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11/10-1279

17.11.2017

Національне антикорупційне бюро України

Надсилаємо адресований Національному антикорупційному бюро України депутатський запит народного депутата України Дерев'янка Ю. Б., оголошений на засіданні Верховної Ради України 17 листопада 2017 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Верховній Раді України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

Додаток: депутатський запит на 13 арк. у 1 прим.

А. ПАРУБІЙ

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

01008, м. Київ, вул. Садова, 3-а; e-mail: derevyanko@v.rada.gov.ua

16.11.2017

№ 291-1478

Національне антикорупційне бюро України
03035, м. Київ, вул. Василя Сурикова, 3

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

Щодо необхідності негайного розслідування незаконних дій, результатом яких є втрата державної власності України на частину нафтопродуктопроводів Самара – Західний напрямок та Грозний – Армавір – Трудова протяжністю 1433 км, що проходять через територію України, та їх привласнення компаніями, підконтрольними проросійським олігархам, а також щодо фактів необлікованого та безконтрольного транспортування нафтопродуктів через ці нафтопродуктопроводи без сплати податків та зборів до Державного бюджету України

Як народний депутат України, я звертався до Директора Національного антикорупційного бюро України Ситника А. С. з депутатськими зверненнями вих. № 291-1235 від 29.08.2017 та вих. № 291-1346 від 29.09.2017 з приводу наступних фактів порушення законодавства, які мають ознаки вчинення кримінальних правопорушень:

В червні 2005 року Генеральна прокуратура України в інтересах держави звернулася до Господарського суду Рівненської області з позовом до ДП «ПрикарпатЗахідтранс» Південно-Західного відкритого акціонерного товариства трубопровідного транспорту нафтопродуктів Російської акціонерної компанії «Транснафтопродукт» з вимогою визнати за Україною право власності на частини нафтопроводів Самара-Західний напрямок та Грозний-Армавір-Трудова, що проходять по території України, довжиною 1433 км; витребувати їх з володіння та передати Фонду державного майна України.

Підставою позову є той факт, що до 1987 року нафтопродуктопровід, побудований як стратегічний об'єкт у 1957-1968 роках, входив до системи Державного комітету СРСР із забезпечення нафтопродуктами. Після розпаду СРСР державами не було визначено правовий статус зазначеного нафтопродуктопроводу згідно з Угодою між Україною та Російською

Федерацією про взаємне визнання прав і регулювання відносин власності від 15.01.1993. Відтак, враховуючи загрозу порушень економічних, політичних та інших державних інтересів внаслідок невизначеності правового статусу важливого для енергетичної безпеки стратегічного об'єкту, держава Україна звернулася до суду про визнання права власності на цей нафтопродуктопровід.

Вказаний судовий процес тривав понад 10 років.

17 березня 2015 року Вищий Господарський суд України підтвердив правомірність прийняття судами двох попередніх інстанцій рішення, яким визнано право власності на частину нафтопродуктопроводу, загальною довжиною 1433 км, за державою Україна в особі Фонду державного майна (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/43306793>).

Однак, в квітні 2015 року Дочірнє підприємство «ПрикарпатЗахідтранс» Південно-Західного Відкритого акціонерного товариства трубопровідного транспорту нафтопродуктів Російської акціонерної компанії «Транснафтопродукт» подало до Господарського суду Рівненської області Заяву про перегляд за нововиявленими обставинами Рішення Господарського суду Рівненської області від 22.03.2011 року, яким визнано право власності на нафтопродуктопровід за державою Україна. Під нововиявленими обставинами відповідно до заяви ДП «ПрикарпатЗахідтранс» зазначив позицію, що вказаний в позові нафтопродуктопровід вже на момент подачі в 2005 році первинного позову був демонтований, а на його місці побудовано новий нафтопродуктопровід, який не є предметом позовних вимог. Відповідно до норм процесуального законодавства перегляд за нововиявленими обставинами можливий лише у випадку, коли такі обставини існували під час розгляду справи у суді, але не були і не могли бути відомі заявнику. Однак, слід зазначити, що протягом 10 років судового процесу жодних документів в обґрунтування вказаної позиції ДП «ПрикарпатЗахідтранс» до суду не надавалось, а вказані обставини, у випадку їх відповідності дійсності, не могли не бути відомими компанії, яка експлуатує та обслуговує нафтопродуктопровід, в т.ч. з огляду на необхідність проведення відповідних технологічних робіт та заходів, спрямованих на підтримання належного стану об'єкту, регламент яких залежить зокрема від терміну експлуатації такого об'єкту. В якості доказів до суду були надані виключно документи, підготовлені російською стороною, належність та дійсність яких не перевірено.

Заяву про перегляд рішення було подано до суду на початку квітня 2015 року, а 21.04.2015 року за одне судове засідання суддя Господарського суду Рівненської області Гудзенко Ярослава Олександрівна задовольнила заяву ДП «ПрикарпатЗахідтранс» про перегляд Рішення за нововиявленими обставинами та скасувала Рішення Господарського суду Рівненської області по справі №14/312, яким право власності на нафтопродуктопровід визнавалось за державою Україна.

Окремо слід зазначити, що Гудзенко Я.О. була призначена суддею

господарського суду Рівненської області Указом Президента від 23 січня 2012 року №29/2012 строком на 5 років. Професійний досвід судді на момент прийняття Рішення становив три роки. В склад Вищої ради юстиції, яка 22 грудня 2011 року прийняла Рішення №991/0/15-11 відносно внесення подання Президентів України про призначення Гудзенко Я.О. на посаду судді входили: Бондик В.А., Висоцький В.І., Гаврилюк М.І., Ізовітова Л.П., Кобилянський М.Г., Кравченко К.Т., Кузьмін Р.Р., Отрош І.О., Портнов А.В., Пшонка В.П., Удовиченко О.С., Фесенко Л.І., Колесниченко В.М. Майже всі члени ради – представники режиму Януковича, більша частина яких виїхала з України і перебуває в Росії та на тимчасово окупованій території АР Крим.

Всі вищенаведені факти у сукупності дають обґрунтовані підстави вважати, що дії, вчинені суддею, порочать звання судді і викликають сумнів у його об'єктивності, неупередженості та незалежності, у чесності та непідкупності судових органів, що в свою чергу є порушенням присяги судді та підставою для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

06 травня 2015 суддя Господарського суду Рівненської області Гудзенко Я.О. зупинила судовий розгляд справи за нововиявленими обставинами у зв'язку з призначенням судової експертизи, проведення якої доручено Волинському відділенню Львівського науково-дослідного інституту судових експертиз, який, як виявилось пізніше, не надав жодних висновків з питань, що були поставлені судом перед експертами.

В подальшому, судовий розгляд справи було продовжено суддею Політика Н.А., яка доручила 18.02.2016 року проведення експертизи Державному підприємству «Український державний науково-дослідний і проектний інститут азотної промисловості і продуктів органічного синтезу» (м. Дніпродзержинськ, вул. Горобця, 2), який згідно даних Вікіпедії є українським науково-дослідницьким інститутом, що здійснює реконструкцію і модернізацію діючих та проектування нових підприємств хімічної промисловості. Інститут займається дослідженнями та розробками в галузі природних і технічних наук, проектуванням нових та модернізацією існуючих виробництв від наукової ідеї до введення промислової установки в експлуатацію. Галузі діяльності по КВЕД: дослідження і розробки в галузі природничих і технічних наук, технічні випробування та дослідження, діяльність у сфері інжинірингу і будівництва. Основні напрямки досліджень та розробок:

- виробництво неконцентрованої та концентрованої азотної кислоти, гідроксиамінсульфату, аміачної селітри, карбаміду, інших мінеральних добрив;
- технології комплексної переробки природного та коксового газів;
- виробництва органічного синтезу тощо.

Із зазначеного вбачається, що судом для проведення експертизи було обрано непрофільну експертну установу, яка з часу її заснування (1952 року) займалася і займається питаннями, що відносяться підприємства так званої «азотної» групи, а ні як не «нафтової» або «трубопровідної». Починаючи з 1956 року експертна установа працювала саме як філія Московського державного інституту **азотної промисловості**. Відповідно до статті 7 Закону України «Про судову експертизу», **судово-експертну діяльність здійснюють державні спеціалізовані установи, перелік яких визначений частиною 2 ст. 7 цього Закону**. Разом із цим, відповідно до частини четвертої статті 7 Закону України «Про судову експертизу» законодавець для проведення деяких видів експертиз, які не здійснюються виключно державними спеціалізованими установами, за рішенням особи або органу, що призначають судову експертизу, надав можливість **залучати крім судових експертів, також інших фахівців з відповідних галузей знань**. Така можливість щодо залучення інших фахівців передбачена законодавцем для проведення досліджень **нетрадиційних, рідкісних об'єктів** (газопроводів, нафтопроводів, нафтопродуктопроводів електростанцій тощо).

Аналізуючи наведене вище, можна зробити висновок про те, що суд при призначенні експертизи по справі № 14/312 грубо порушив норми чинного законодавства Україна, та доручив проведення експертизи не державній спеціалізованій установі, яка не залучила будь-яких профільних фахівців, в тому числі, і з галузі будівництва нафтопродуктопроводів та транспортування нафти.

Як відомо, в Україні діє декілька профільних галузевих установ, які могли би забезпечити фахове розкриття питань, що були поставлені перед експертами судом, зокрема, це ДП Науково-дослідний інститут нафтопереробної та хімічної промисловості, ПАТ «Інститут транспорту нафти» та Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу, однак жодна із зазначених установ не була залучена до проведення такої неспецифічної рідкісної експертизи, яка мала і має вирішальний вплив на подальше винесення рішення по справі.

Крім того, як вбачається із судового рішення від 30.08.2017 року (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/68623780>), відповідачем по справі ДП «Прикарпатзахідтранс» до початку призначеного судового засідання через відділ канцелярії та документального забезпечення суду надійшло клопотання від 2 лютого 2016 року № ПЗТ-08/141 (т. 12, а.с. 133-135), в якому відповідач просить повторно призначити у справі № 14/312 судову експертизу, поставивши на її вирішення питання, зазначені в ухвалі суду від 6 травня 2015 року, та доручити проведення цієї експертизи **ПАТ «Інститут транспорту нафти»**. Таким чином, відповідач просив суд доручити проведення експертизи спеціалізованій профільній установі, однак, судом було прийнято інше рішення, при цьому жодних мотивів щодо його прийняття зазначено не було.

З інформації з Єдиного державного реєстру судових рішень видно, що 15 травня 2017 року до Господарського суду Рівненської області від експертної установи надійшли матеріали справи № 14/312 з висновком судової експертизи та провадження у справі було поновлено.

Надалі, 22 серпня 2017 року через відділ канцелярії та документального забезпечення суду надійшли заперечення Фонду державного майна України на висновок інженерно-технічної судової експертизи від 20 березня 2017 року у справі № 14/312 (т. 13, а.с. 184-190), в яких позивач зазначив, що вищенаведений експертний висновок є неповним та нечітким. Крім того, посилення експерта у даному висновку на те, що за рахунок *грамотної експлуатації, своєчасних* усунень дефектів на базі *регулярних* технічних обстежень, *заміни обладнання і трубопроводів, що вичерпали свій ресурс*, технічного переоснащення і реконструкції існуючих об'єктів, а також будівництва нових, нафтопродуктопровід, що експлуатується та утримується ДП «Прикарпатзахідтранс» *фактично є новим об'єктом*, переробленим за кошти цієї юридичної особи, **суперечать** нормам матеріального права та **умовам міжнародних договорів**, зокрема, «Угоди між Урядом України і Урядом Російської Федерації про взаємодію під час експлуатації магістральних нафтопродуктопроводів», підписаної у місті Москва 26 липня 1995 року.

Крім того, із відомостей Єдиного державного реєстру судових рішень вбачається, що 22 серпня 2017 року через відділ канцелярії та документального забезпечення суду надійшло клопотання Фонду державного майна України від 19 серпня 2017 року № 10-43-16260 (т. 13, а.с. 193-198), в якому останній **просив суд призначити** у даній справі **повторну інженерно-технічну судову експертизу**. В обґрунтування цього клопотання позивач посилався на те, що вищенаведений наявний у матеріалах справи **експертний висновок** від 20 березня 2017 року є неповним, нечітким та незрозумілим, а відповідно такий висновок є **недостатнім** для правильного вирішення спору у справі № 14/312.

В судовому засіданні, яке відбулося 30.08.2017 року, взяли участь на стороні Позивача – Держави Україна: представник Генеральної прокуратури України; представник Фонду державного майна України; представник Міністерства енергетики та вугільної промисловості України.

Із аналізу судового рішення, що було винесено 30.08.2017 року на результатами слухання справи №14/312 вбачається наступне.

Судове засідання було розпочате з поданням представником Фонду державного майна України заперечень на висновок експерта та клопотання про проведення повторної експертизи. Представником Фонду державного майна України було наголошено про неприйнятність висновків експертизи в зв'язку з відсутністю повноти у розкритті поставлених на вирішення практично всіх питань. Зокрема щодо: протяжності та складу кожної з частин нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрям та Грозний-Армавір-Трудова, яка з цих частин функціонує і в якому обсязі, які технологічні об'єкти,

з якими технологічними характеристиками та у якому стані входили до складу частин нафтопродуктопроводів станом на 1990-1991 роки, коли вони були створені (яку конфігурацію вони мали та де були розташовані), які технологічні об'єкти, з якими технологічними характеристиками та у якому стані входять до складу частин нафтопродуктопроводу обох напрямків, що проходять по території України, станом на теперішній час (коли вони були створені, яку конфігурацію вони мають та де були розташовані), які технологічні показники та індивідуальні ознаки має трубопровід (склад, довжина), які гілки нафтопродуктопроводу і в які періоди функціонували (та чи функціонують на теперішній час), чи функціонував трубопровід і в якому вигляді на момент прийняття судом рішення у справі на 22.03.2011 р., чи є нафтопродуктопровід новоствореним чи є частиною побудованого за часів існування СРСР, яка дата будівництва та введення в експлуатацію нафтопродуктопроводу обох напрямків, яке майно входить до кожної з частин нафтопродуктопроводів, чи є нафтопродуктопровід магістральним, чи виведена, коли, якою протяжністю (чи в повному обсязі) з експлуатації частина нафтопродуктопроводу Грозний-Армавір-Трудова, яке призначення обох ліній нафтопродуктопроводу, який діаметр, довжина кожної з частин (ліній) нафтопродуктопроводу, які проходять по території України, яка з частин нафтопродуктопроводу (напрямок) знаходиться у віданні Відповідача і яка з ліній і якою протяжністю ним використовується та на які траси та ділянки розподілена кожна з частин (ліній) нафтопродуктопроводу, з присвоєнням яких номерів?

Основною тезою ФДМУ було те, що для складання висновку експерт використовував лише ті документи, які йому надавались Відповідачем і які були наявні у відкритому доступі, жодних первинних документів експертами не було залучено, витребувано та досліджено, жодні профільні установи не приймали участі у вивченні та розкритті досить важких, об'ємних та специфічних питань і не були залучені призначеною установою до експертного дослідження. Наслідком такої некваліфікованої та однобічної експертизи стало те, що питання які потребували надання чітких відповідей (наприклад довжина нафтопродуктопроводу) не були розкритті і в експертизі відсутні будь-які посилання на первинні документи, які би визначали довжину спірного об'єкту.

Саме враховуючи відсутність повноти розкриття поставлених перед експертом питань, відсутність посилань на первинні документи та проведення експертизи виключно за загальнодоступною інформацією, ФДМУ ставив питання про проведення повторної експертизи, яку пропонувалося доручити ПАТ «Інститут транспорту нафти» або Івано-Франківському національному технічному університету нафти і газу. Однак, судом було відмовлено в задоволенні такого клопотання та прийнятті заперечення відповідача по справі, які зводилися до того, що з 1991 по 2005 роки держава Україна ніяким чином не цікавилась об'єктом, ті частини труби які були збудовані на початку ХХ сторіччя фактично відсутні і їх замінено на нові за кошти відповідача, а

фактично відсутніх документів на демонтовані частини труби як не було, так і не з'явиться, доказів її існування не має, оскільки демонтаж відбувався, зі слів відповідача, в більшості випадків безсистемно та несанкціоновано. При цьому в судовому рішенні не наведено жодного доказу, який би підтверджував думку відповідача.

Судом було вірно зазначено, що для висвітлення всіх поставлених перед експертом питань, необхідно вивчити всі наявні матеріали і документи, які підтверджують виведення з експлуатації в 1992 році і ліквідацію в 2002 році його частини, що проходить по території України. Однак, як зазначає суд, у зв'язку із тим, що на даний час територія Донецької області є недоступною у зв'язку із проведенням АТО, експертній установі не були надані необхідні документи. Таким чином, суд прямо вказує, що наданий експертний висновок є неповним і необ'єктивним, у зв'язку із відсутністю частини необхідних документів, однак відмовляє ФДМУ в задоволенні клопотання про проведення повторної експертизи. В подальшому суд приймає суб'єктивні нічим непідтверджені судження експертів щодо того, що «приймаючи до уваги рік будівництва нафтопродуктопроводу Грозний-Армавір-Трудова, а також те, що з 1993 року даний нафтопродуктопровід не використовувався за призначенням, можна констатувати, що технічний ресурс його давно вичерпаний, а стан не дозволить експлуатувати його за прямим призначенням». На підставі саме яких документів та досліджень експерти прийшли до такого висновку, не зрозуміло, тому такі висновки взагалі не повинні були прийматися судом.

Незрозумілим на необґрунтованим (без посилання на будь-які первинні документи) є висновок суду про основну річ та приналежну до неї. Так, 29 серпня 2017 року через відділ канцелярії та документального забезпечення суду надійшли додаткові пояснення відповідача (т. 14, а.с. 49-58), в яких останній зазначив, що право власності на технологічні об'єкти нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямок, що проходить по території України, зареєстроване за Товариством з обмеженою відповідальністю «ПрикарпатЗахідтранс» у встановленому законом порядку. У той же час лінійна частина цього нафтопродуктопроводу, як частина технологічного комплексу, також належить відповідачу та згідно приписів частини 4 статті 5 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» не потребує окремої реєстрації, оскільки є приналежною річчю технологічних об'єктів нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямок. В якості аргументів відповідачем (прийнято судом) зазначено, що «...згідно з річними звітами (Додаток Р до Висновку експертизи) у період з 1992 року по 2013 рік ДП «ПрикарпатЗахідтранс» здійснювало інвестування в об'єкти нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямок та профінансувало нове будівництво, капітальний та поточний ремонт, модернізацію та реконструкцію існуючих будівель, споруд, трас та лінійних ділянок трубопроводу на загальну суму 43 816 180 доларів США. Обсяг

щорічного фінансування вказаний у таблиці 2.8 (арк. 86 Висновку експертизи). Таким чином, інвестована ДП «ПрикарпатЗахідтранс» сума у нове будівництво, капітальний та поточний ремонт, модернізацію та реконструкцію існуючих будівель, споруд, трас та лінійних ділянок трубопроводу істотно перевищує первісну вартість основних засобів, які у 1992 році ДП «ПрикарпатЗахідтранс» отримало на баланс, а саме більше ніж у 18 разів (абз. 1, арк. 141 Висновку експертизи). За таких обставин суд дійшов висновку про те, що частина нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрям, яка проходить територією України, була побудована (в основному) під час існування СРСР, але за рахунок грамотної експлуатації, своєчасних усунень дефектів на базі регулярних технічних обстежень, заміни обладнання і трубопроводів, що вичерпали свій ресурс, технічного переоснащення і реконструкції існуючих об'єктів, а також будівництва нових, нафтопродуктопровід, що експлуатується та утримується відповідачем, фактично є новим об'єктом, переробленим за його кошти».

Зазначені твердження повністю суперечать нормам матеріального права та умовам міжнародних договорів, зокрема, Угоди між Урядом України і Урядом Російської Федерації про взаємодію під час експлуатації магістральних нафтопродуктопроводів, підписаної у місті Москва 26 липня 1995 року, та спростовуються змістом зазначеної вище угоди в повному обсязі.

Так, згідно Угоди про взаємодію під час експлуатації магістральних нафтопродуктопроводів, «магістральні нафтопродуктопроводи Самара-Західний напрям і Грозний-Армавір-Трудова, що проходять по території України, а також виробничо-технологічний зв'язок на них (далі - об'єкти нафтопродуктопроводів), експлуатуються підприємствами акціонерної компанії **трубопровідного транспорту нафтопродуктів «Транснафтопродукт»** (далі іменується АК «Транснафтопродукт»)» (стаття 1 Угоди), які зобов'язанні здійснювати обслуговування та ремонт обладнання і трубопроводу (стаття 2 Угоди), проводити експлуатацію об'єктів нафтопродуктопроводів з дотриманням усіх необхідних організаційних, технічних і екологічних заходів, що забезпечують безпеку їх функціонування (стаття 7 Угоди), проводити діагностику і **роботи по очищенню внутрішньої порожнини трубопроводів**, а також ліквідація наслідків стихійного лиха, пожеж, аварій, **пошкоджень на об'єктах нафтопродуктопроводів** (стаття 9 Угоди). Таким чином, на міжнародному рівні були закріплені певні зобов'язання експлуатуючих структур АК «Транснафтопродукт» щодо підтримки вказаних нафтопродуктопроводів у належному стані. При цьому, за АК «Транснафтопродукт» закріплювалося безумовне право укладати контракти (договори) на перекачку (транспортування) нафтопродуктів зі споживачами України. Як відомо, такі договори уклалися на платній основі і саме завдяки праву, що закріплене Угодою, укладати такі договори, в

реконструкцію та підтримання трубопроводів в належному стані, експлуатуюча сторона змогла проінвестувати значні кошти.

Враховуючи, що на міжнародному рівні закріпилося взаємовигідне співробітництво щодо налагодження роботи по експлуатації нафтопродуктопроводів, жодні доводи про те, що внаслідок особисто проінвестованих коштів відповідача фактично було створено новий об'єкт, не мають під собою нормативно-правового підґрунтя та не повинні прийматися судом до уваги.

Таким чином, *«грамотна експлуатація», «своєчасне усунення дефектів на базі регулярних технічних обстежень», «заміна обладнання і трубопроводів, що вичерпали свій ресурс», «технічне переоснащення і реконструкція існуючих об'єктів», а також «будівництво нових», - все це є наслідком виконання експлуатуючою стороною умов вказаної вище Міжнародної Угоди і за рахунок коштів, які було отримано експлуатуючою стороною на підставі договорів, укладених останньою з споживачами України на транспортування (перекачку) нафтопродуктів, тобто, іншими словами, отриманих в результаті виконання Міжнародної угоди. Жодних власних інвестиційних коштів експлуатуючою стороною в реконструкцію та будівництво трубопровідних об'єктів внесено не було, що підтверджується відсутністю (ненаданням) будь-яких документів про здійснення такої інвестиції відповідачем за весь час судового розгляду справи. На підставі цього, посилення суду на те, що нафтопродуктопровід є приналежною річчю технологічних об'єктів нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямок і тому належить на праві власності Відповідачу як особі, які здійснила суттєві поліпшення (його переробку), є безпідставним і спростовуються доводами, що викладені вище (нормами міжнародної Угоди, які розкривають всі питання щодо експлуатації та ремонту (оновлення) вказаних об'єктів і мають пріоритет перед нормами національного законодавства)*

Як вже зазначалося, результатом судового розгляду 30.08.2017 року стало рішення, яким в задоволенні позову Генеральної прокуратури України в інтересах держави, відмовлено в повному обсязі.

Підсумовуючи вищенаведене, вбачається, що внаслідок судового рішення по справі № 14/312 судді Гудзенко Я.О. та згодом судді Політика Н.А., право власності України на нафтопродуктопровід було втрачено. Втрачено правовий статус власності держави Україна на частину нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрямок та Грозний-Армавір-Трудова, що проходять по території України, довжиною 1433 км.

Втрата права власності України на вказаний нафтопродуктопровід загрожує національній безпеці держави та порушує її економічні інтереси, оскільки вже призвела до ряду негативних наслідків :

- Управління нафтопродуктопроводом, який активно працює з червня 2016 року, зосереджене в руках російських структур, в особі ДП

«ПрикарпатЗахідтранс», та здійснюється групою осіб, належних до оточення В. Медведчука та С. Курченка;

- 20-30% обсягів нафтопродуктів, які прокачуються через нафтопродуктопровід, не обліковуються та реалізуються контрабандним шляхом на території України без сплати відповідних податків та зборів до державного бюджету. *(Так, за офіційними даними, які приводять експерти нафторинку, всього в 2016 році нафтопродуктопроводом в Україну надійшло 859 тис. тонн дизельного палива. Лише у грудні 2016 р. поставки досягли 190 тис. тонн, що склало 31% загального ринку дизельного палива, а в 2017 році в середньому щомісяця прокачується близько 100 тис. тонн дизельного палива);*

- Україна не має доступу до нафтопродуктопроводу для належного контролю руху обсягів дизельного палива Євро-5 в ньому, а, відповідно, не може контролювати повноту сплати податків та зборів до державного бюджету;

- Грошові кошти, які готівкою отримуються від незаконної реалізації дизельного палива, можуть спрямовуватися російськими структурами, які контролюють на сьогоднішній день нафтопродуктопровід, на фінансування військових дій на сході України, терористичної та підривної діяльності в Україні;

- З нафтопродуктопроводу безконтрольно було викачано та реалізовано контрабандним шляхом близько 82 тис. тонн технологічного обсягу дизельного палива Євро-3 на суму близько 32,5 млн. долл. США, яке за фіктивними документами, поданими до Енергетичної митниці ДФС, було нібито відправлене в Угорщину, проте угорська сторона не підтвердила надходження зазначеного обсягу нафтопродукту;

- На розподільчих пунктах відсутні будь-які прилади обліку та вузли обліку, митні органами фактично здійснюють митне оформлення нафтопродуктів виключно за актами приймання-передачі, які складаються сторонами контракту.

Єдиним контрактодержателем на поставку всього ресурсу по нафтопродуктопроводу є швейцарська компанія Proton Energy Group S.A., а наповнюється нафтопродуктопровід виключно ресурсом російської компанії «Роснефть». Керує Proton Energy Group S.A. ізраїльський бізнесмен Ніссан Моїсєєв, а його представник - Петро Белз на ДП «ПрикарпатЗахідтранс». Раніше вони керували Херсонським нафтоперевалочним комплексом, який був заарештований в рамках кримінального провадження № за фактами неправомірних дій службових осіб групи компаній «Східноєвропейська паливно-енергетична компанія», що належить С. Курченку. Крім того, Ніссан Моїсєєв має безпосереднє відношення до Glusco Energy S.A. (афільована структура Proton Energy Group S.A.), яка на початку 2016 року звернулася до Антимонопольного комітету України за дозволом придбати мережу заправних станцій ТОВ «Восток», що належить через ряд

офшорних компаній російській НК «Роснефть», а в грудні 2016 року цей дозвіл отримала.

має безпосереднє відношення до компаній International Trading Partners AG і ITC Industry Trading Company SA, які є фігурантами кримінального провадження Державної фіскальної служби, через проведення безтоварних операцій. Саме на ці компанії виводилися багатомільйонні передоплати від українських структур за товари, які так і не були поставлені в Україну. А акціонерами українських компаній є люди з орбіти

Детальніше про це описано в розслідуванні «Ліга.Бізнес» <http://biz.liga.net/all/tek/stati/3287619-otdat-svoim-komu-rossiyskaya-transneft-prodala-ukrainskuyu-trubu.htm> та та Oilnews http://oilnews.com.ua/a/publications/Ispitanie_dizelnimi_trubami/226283.

Особи, що контролюють нафтопродуктопровід, опосередковано вплинули на внесення ПАО АНК «Башнефть» (12.02.2015 Господарським судом Рівненської області у справі № 918/1873/14 встановлено, що 89 тис. тон технологічного обсягу ЄВРО-3 належить ПАО АНК «Башнефть») в Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 16 вересня 2016 року про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій) ПАО АНК «Башнефть» для обмеження торговельних операцій на території України.

09 лютого 2017 СУФР ГУ ДФС в Рівненській області розпочато кримінальне провадження за ч.3 ст. 212 КК України стосовно службових осіб ДП «ПрикарпатЗахідтранс» «Південно-Західного Відкритого Акціонерного Товариства Трубопровідного Транспорту Нафтопродуктів», які безпідставно сформуvalи збільшення обсягів палива в системі електронного адміністрування реалізації палива (СЕАРП) без сплати акцизного податку на суму 7 131,8 тис. грн.

За документами, поданими до Енергетичної митниці ДФС, з ЛВДС-5С «Смига» до Угорщини було направлено 81,4 тис. тонн дизельного палива ЄВРО-3, однак Угорщина не підтвердила отримання цього обсягу ЄВРО-3. Як зазначено вище, саме на такий обсяг було встановлено судом право власності ПАО АНК «Башнефть» (89 тис. тон технологічного обсягу ЄВРО-3), проти якої було введено санкції РНБО. Отже є всі підстави вважати, що вказаний обсяг було контрабандним шляхом реалізовано в Україні на суму близько 32,5 млн. доларів США.

3 травня 2016 року через нафтопродуктопровід почали прокачувати дизельне паливо ЄВРО-5.

Таким чином, вже тривалий період часу після того, як нафтопродуктопроводом стали управляти зазначені вище особи, має місце безконтрольний рух дизельного палива по території України, що призводить до того, що фактично 20-30% обсягів нафтопродукту, що прокачується

нафтопродуктопроводом є контрабандою: реалізуються за готівку, без митного оформлення та сплати відповідних податків та зборів. Станом на 25 грудня 2014 р. в нафтопродуктопроводі знаходилось 127 тис. тонн дизельного палива ЄВРО-3. В 2015 році митне оформлення дизельного палива ЄВРО-3 з нафтопродуктопроводу не проводилось. Всього за 2016 рік було розмитнено тільки 30,5 тис. т (30 539 636 кг) дизельного палива ЄВРО-3.

Оформлення виходу дизельного палива з України здійснює Енергетична митниця ДФС. Раніше митний пост був в м. Дрогобич, Львівської обл., але на сьогоднішній день функціонує виключно у м. Львів. За наявною інформацією експортними операціями, пов'язаними з нафтопродуктопроводом, керує особисто Тарас Козак, колишній начальник Львівської митниці - людина з оточення В. Медведчука.

За результатами розгляду моїх депутатських звернень вих. № 291-1235 від 29.08.2017 та вих. № 291-1346 від 29.09.2017 надійшла відповідь за підписом першого заступника Директора Національного антикорупційного бюро України Г. Углави, в якій повідомляється наступне:

«Вивченням зазначених матеріалів встановлено, що в діях службових осіб ДП «Прикарпатзахідтранс» Південно-Західного відкритого акціонерного товариства трубопровідного транспорту нафтопродуктів Російської акціонерної компанії «Транснафтопродукт» можуть вбачатися ознаки кримінального правопорушення, пов'язаного із незаконним заволодінням упродовж часу з моменту проголошення 24.08.1991 незалежності України відповідним майном (основними засобами), у тому числі будівлями, спорудами, об'єктами трубопроводу «Самара-Західний напрям» та іншими основними засобами, яке в подальшому зазначені вище службові особи протиправно не передали у власність держави Україна в особі Фонду державного майна України.

Крім того, також можуть вбачатися ознаки кримінального правопорушення в діях судді Господарського суду Рівненської області, якою лише упродовж одного засідання від 21.04.2015 і лише за результатами розгляду однієї заяви відповідача - ДП «Прикарпатзахідтранс» Південно-Західного відкритого акціонерного товариства трубопровідного транспорту нафтопродуктів Російської акціонерної компанії «Транснафтопродукт» від 30.03.2015 про перегляд за нововиявленими обставинами вищезазначеного рішення Господарського суду Рівненської області, а також поданих до суду на підтвердження цієї заяви декількох документів, виданих підприємствами та установами Російської Федерації понад тринадцятирічної давнини, тобто на підставі доказів, які не могли бути прийняті судом як нові, прийнято рішення на користь та в інтересах зазначеної юридичної особи ДП «Прикарпатзахідтранс» Південно-Західного відкритого акціонерного товариства трубопровідного транспорту нафтопродуктів Російської

акціонерної компанії «Транснафтопродукт», а саме про скасування нібито за нововиявленими обставинами постановленого на користь держави України в особі Фонду державного майна України рішення Господарського суду Рівненської області від 22.03.2011 у справі №14/312, законність та обґрунтованість якого, у свою чергу, було підтверджено відповідними постановами Рівненського апеляційного господарського суду від 25.11.2014 та Постановою Вищого господарського суду України від 17.03.2015.

За таких обставин на даний час у Національному антикорупційному бюро України вирішується питання про внесення до Єдиного реєстру досудового розслідування відповідних відомостей про початок досудового розслідування у кримінальному провадженні за вищевказаними фактами можливих протиправних дій службових осіб ДП «Прикарпатзахідтранс» Південно-Західного відкритого акціонерного товариства трубопровідного транспорту нафтопродуктів Російської акціонерної компанії «Транснафтопродукт» та судді Господарського суду Рівненської області».

Звертаю Вашу увагу, що відповідно до частини 1 статті 214 Кримінального процесуального кодексу України слідчий, прокурор невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зобов'язаний внести відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань та розпочати розслідування.

Зважаючи на вищезазначене, керуючись ст. 15 Закону України «Про статус народного депутата України», ст. 214 Кримінального процесуального кодексу України,

прошу:

1. Внести відомості про вчинені кримінальні правопорушення, що були викладені в моїх депутатських зверненнях вих. № 291-1235 від 29.08.2017 та вих. № 291-1346 від 29.09.2017, до Єдиного реєстру досудових розслідувань та розпочати досудове розслідування.

2. Притягнути винних осіб до відповідальності.

3. Повідомити мене про результати розгляду цього депутатського запиту, прийняті рішення та вжиті заходи.

Народний депутат України

Юрій Дерев'янка
(посвідчення 291)